

Öngyógyítás (Öngyógyító képesség)

Korosztály: 9-12 évesek

Időtartam: 20 perc

Eszközök és anyagok

- metszőolló
- téglá
- kalapács

Előkészületek

A foglalkozás előtt néhány héttel vagy hónappal (a seb méretétől függően) vágjunk le az osztályteremben található egyik szobanövényből egy kis ágat (vagy levelet)! Természetesen az is megfelelő, ha az iskola közelében lévő fa vagy cserje vékony ágát (vegy levelét) vágjuk le. Ha találunk olyan növényi sérülést, amely már begyógyult, azt is megmutathatjuk a diákoknak.

Leírás

1. A foglalkozáson vágjunk le egy hasonló gallyat (levelet) a diákok szeme láttára, és kérdezzük meg tőlük, hogy szerintük mi fog történni a sérüléssel!
2. A diákokkal együtt figyeljük meg és hasonlítsuk össze a növényeken található friss és már begyógyult sebeket! Beszéljük meg együtt, hogy mit figyeltek meg! Mi történt először? Mi következett? Milyen előnyökkel jár az öngyógyító képesség a növény számára? Hogyan fog ez folytatódni? Vajon ki fog hajtani egy új ág (levél)? És így tovább, folytathatjuk a kérdések sorát.
3. Ezután kérdezzük meg a tanulóktól, hogy van-e vágás vagy heg a bőrükön! Vajon megfigyelték már, hogyan gyógyult meg egy seb?
4. Végül vegyünk elő egy téglát! Válasszunk ki egy önkéntest a diákok közül, aki kalapáccsal ráver a téglára.
5. Kérdezzük meg a tanulóktól, hogy mi lesz a téglával a következő napokban? A válasz egyértelmű. Ezért kérdezzük őket tovább: szeretnének-e olyan épületeket, utakat vagy játékokat, amelyek képesek „meggyógyítani” önmagukat, ahogy az élőlények képesek? Hol hasznosíthatnánk az öngyógyuló, ember alkotta tárgyakat?

Magyarázat:

kallusz (= hegszövet) – Amikor a növény megsérül, növényi hormonok beindítják a sérülés közelében található ép sejtekben az osztódást. Ezzel a sérülés felületén ún. alapszövet jön létre, amelynek néhány sejtje osztódással növényi szövetet hoz létre, ezzel gyógyítja be a sebet.